

Οι πραγματικοί λόγοι για τις επιδρομές κατά των αναρχικών, Μόσχα 1918

G. Maximov - Απόσπασμα από το συλλογικό έργο με μαρτυρίες των ίδιων των πρωταγωνιστών: Η γκιλοτίνα επί το έργον (1940).

Η Αναρχική Ομοσπονδία της Μόσχας συμμετείχε ενεργά κατά τις ημέρες του Οκτωβρίου στις **οδομαχίες που διεξήγαγε το προλεταριάτο της Μόσχας** εναντίον των Λευκών Φρουρών και των Δεξιών Σοσιαλιστών. Εκπροσωπήθηκε στην Στρατιωτική Επαναστατική Επιτροπή και επηρέασε δυναμικά τις μάζες αρκετών εργοστασίων και στρατιωτικών μονάδων. Η στάση της ήταν σημαντική όχι μόνο για τους Μπολσεβίκους της Μόσχας, αλλά και για τον πληθυσμό της πόλης. Η αριθμητική ανάπτυξη της Ομοσπονδίας φανεωνόταν από το γεγονός ότι εκείνη τη στιγμή υπήρχαν μεγάλες περιφερειακές ομάδες σε διάφορα τμήματα της Μόσχας, όπως το Σοκολνίκι, η Πρέσνια, το Ζαμοσβοριέκι, το Λεφόρτοβο. Η ανάπτυξη της επιρροής της σηματοδοτήθηκε από το **έντονο ενδιαφέρον προς τις αναρχικές ιδέες από τις μεγάλες μάζες του λαού**. Όλα αυτά ώθησαν την Ομοσπονδία σε μια όλο και μεγαλύτερη επέκταση του έργου της. Οι προπαγανδιστές και οι δάσκαλοί της γυρνούσαν τα εργοστάσια και τους στρατώνες, όπου συχνά έκαναν συνελεύσεις και διαλέξεις. Έδιναν ανάλογη προσοχή στην οργάνωση αναρχικών διαλέξεων και μαζικών συγκεντρώσεων στο κέντρο της πόλης. Η Ομοσπονδία εξέδιδε επίσης βιβλία, διεξήγαγε συζητήσεις στορογγυλής τραπέζης στις αίθουσες των συλλόγων της και έβγαζε το εβδομαδιαίο έντυπο «Αναρχία» [Anarkhiia].

Όλα αυτά, ωστόσο, δεν ήταν αρκετά για τις ανάγκες της στιγμής και το τεράστιο ενδιαφέρον για την αναρχική ιδέα που έδειχνε εκείνη τη στιγμή ο πληθυσμός της Μόσχας. Έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος για την επέκταση των οργανωτικών και προπαγανδιστικών δραστηριοτήτων. Αυτό θα μπορούσε να γίνει με τη δημιουργία μεγαλύτερων κεντρικών γραφείων για την Ομοσπονδία και με την έκδοση μιας μεγάλης ημερήσιας εφημερίδας αφιερωμένης στην αναρχική ερμηνεία κοινωνικών και πολιτικών γεγονότων.

Λόγω της δύναμης και της επιρροής της, η Ομοσπονδία κατάφερε να κατασχέσει το κτήριο του «Κουπετσέσκι Κλαμπ» (Εμπορικός Σύλλογος) που βρίσκεται στη Μαλάγια Ντμιτρόφκα, ένα τεράστιο και υπέροχο σπίτι, πολυτελώς διακοσμημένο και που είχε βιβλιοθήκη και θέατρο. Το κατασχεθέν κτήριο μετονομάστηκαν σε «Ντομ Ανάρτσια» –«Σπίτι της Αναρχίας». που αποδείχτηκε ότι είναι κατάλληλο για την πιο εκτεταμένη και διάφορη αναρχική δραστηριότητα. Εκείνη την εποχή η Ομοσπονδία συνήψε συμφωνία με ένα από τα μεγαλύτερα τυπογραφεία της Μόσχας, επιτρέποντάς της να αρχίσει να εκδίδει καθημερινή αντί για την προηγούμενη εβδομαδιαία εφημερίδα.

Μέχρι τον Μάρτιο του 1918, η Ομοσπονδία έγινε μια μεγάλη οργάνωση αριθμητικά. Εκτός από τις εργασίες που γινόταν εκτός του «Ντομ Ανάρτσια», υπήρχε εκτεταμένη δραστηριότητα και στα νεοαποκτηθέντα κεντρικά γραφεία. Συχνές και καλά προσεγμένες διαλέξεις και μαζικές συγκεντρώσεις γίνονταν στην αίθουσα θεάτρου του «Ντομ Ανάρτσια». **Στο χώρο οργανώθηκε βιβλιοθήκη και αίθουσα ανάγνωσης, δημιουργήθηκαν κύκλοι προλεταριακού σχεδίου, ποίησης και θεάτρου** και ξεκίνησαν πολλές άλλες δραστηριότητες του ίδιου είδους.

Συναγωνιζόμενη το έργο σχηματισμού του Στρατού της Κόκκινης Φρουράς, η Ομοσπονδία πρότεινε να οργανώσει μια δική της στρατιωτική δύναμη, τους λεγόμενους «Μαύρους Φρουρούς». Ένα άλλο σπίτι καταλήφθηκε και μετατράπηκε σε στρατώνα για τα νεοσυσταθέντα σώματα της «Μαύρης Φρουράς». Ο σύντροφος Καϊντάνοφ, δραστήρια φιγούρα στο αναρχικό κίνημα και μακρόχρονος σύντροφος, επιφορτίστηκε με την οργάνωση και την ηγεσία αυτού του στρατιωτικού σχηματισμού, που σύντομα έγινε η επίσημη αιτία της εχθρότητας των μπολσεβίκων, η οποία οδήγησε στην εξάπλωση αχρείων συκοφαντιών, ψεύτικων κατηγοριών για ανατρεπτικές προθέσεις που στόχευαν τους αναρχικούς και της τελικής συντριβής των αναρχικών οργανώσεων.

Στα φόρουμ που διεξήχθησαν στις αίθουσες του «Ντομ Ανάρτσια» αρκετοί αναρχικοί δάσκαλοι και ομιλητές συνέχιζαν την αναρχική προπαγάνδα και εκπαίδευση. Ο Μπαρμάς, ο Κοβαλέβιτς, ο Κρουπένιν, ο Ασκάροφ, ο Πίρο, ο Α. Γκοντίν κλπ., συμμετείχαν συχνά στην πλατφόρμα αυτών των φόρουμ.

Εκτός από την εκπαιδευτική και προπαγανδιστική δουλειά που πραγματοποιήθηκε στην ίδια τη Μόσχα, αναρχικές δραστηριότητες του ίδιου εκτεταμένου χαρακτήρα γίνονταν από επαρχιακές ομάδες σε πολλές άλλες πόλεις της Κεντρικής Ρωσίας: Ριζάν, Σμολένσκ, Τούλα, Τβερ, Κόστρομα, Γιαροσλάβλ κ.λπ.

Ιδιαίτερα δραστήριοι ήταν ο Κοβαλέβιτς και ο Ντουμιάντσεβ, και οι δύο συνδικαλιστές εργάτες των σιδηροδρόμων. Έκαναν πολιτιστικό έργο, συμμετέχοντας στο έντυπο που εξέδιδε το συνδικάτο, το οποίο τελικά έγινε απόλυτα αναρχοσυνδικαλιστικό στον χαρακτήρα τους. Η προπαγανδιστική δουλειά τους έδωσε υπέροχα αποτελέσματα.

Οι εργαζόμενοι σε πολλούς σιδηρόδρομους, όπως Μόσχα-Νίζνι-Νόβγκοροντ, Μόσχα-Μούρομ, Μόσχα-Καζάν και άλλοι σιδηρόδρομοι ακολούθησαν το παράδειγμα των Αναρχικών. Το όνομα Κοβαλέβιτς σύντομα έγινε το πιο δημοφιλές μεταξύ των σιδηροδρομικών εργατών. Μια ανάλογη κατάσταση δημιουργήθηκε στο σιδηροδρομικό σταθμό Νικολαγιέφσκι, όπου μεταξύ άλλων σημείων αναρχικής επιρροής σε αυτόν τον δρόμο, αξίζει να σημειωθεί η μεγάλη δημοτικότητα και η γενική εκτίμηση που απολάμβανε η αναρχο-συνδικαλιστική εφημερίδα «Γκόλος Τρούντα».

Η σχετική αδυναμία των Μπολσεβίκων στη Μόσχα, –Λιγότερα από 8.000 μέλη του κόμματος– και η ισχυρή επιρροή των Αναρχικών, είχε σαν αποτέλεσμα μια επαρκή εκπροσώπηση στο Σοβιέτ της Μόσχας. Υπήρχε επαρκής αριθμός αναρχικών και συμπαθόντων μεταξύ των αντιπροσώπων του Σοβιέτ και αυτό δημιούργησε μια κατάσταση όπου ορισμένα προβλήματα, όπως το πρόβλημα της στέγασης για παράδειγμα, δεν περνούσαν χωρίς τη συμμετοχή εκπροσώπων της Ομοσπονδίας σε τέτοιες συσκέψεις. Επιπλέον, η Ομοσπονδία είχε ένα ειδικό γραφείο στο Σοβιέτ, με επικεφαλής ένα μέλος της Ομοσπονδίας, το καθήκον του οποίου ήταν να εκδίδει εντάλματα για την κατάσχεση διαφόρων εγκαταστάσεων από τις αναρχικές οργανώσεις.

Η κατάσταση που δημιουργήθηκε ήταν τέτοια, που στην περιοχή στην οποία βρισκόταν το αρχηγείο της Ομοσπονδίας «Ντομ Ανάρτσια», το κτίριο που προορίζονταν για κατάσχεση, διανεμήθηκε στην πραγματικότητα από την Ομοσπονδία. Η άδεια του Σοβιέτ για την κατοχή ορισμένων κτιρίων δεν ήταν αρκετή, έπρεπε να συμπληρωνόταν από ένα παρόμοιο ένταλμα που εκδιδόταν από την Ομοσπονδία και ήταν υπογραμμένο από τον γραμματέα της, τον Λεβ Τσέρνι ή κάποιο άλλο υπεύθυνο μέλος της Ομοσπονδίας. (Ο Λεβ Τσέρνι πυροβολήθηκε από τους Μπολσεβίκους το 1921).

Αξίζει να σημειωθεί ότι, ενώ ανθούσαν οι ληστείες σε άλλες περιοχές της πόλης, ήταν σπάνιες στην περιοχή όπου βρισκόταν το αρχηγείο της Ομοσπονδίας «Ντομ Ανάρτσια». Ο πληθυσμός της περιοχής ήταν πολύ ευχαριστημένος και έδειχνε, σαν αποτέλεσμα, την πιο φιλική στάση απέναντι στην Ομοσπονδία.

Η σταθερή ανάπτυξη της αναρχικής επιρροής, η μεγάλη επιτυχία της οργάνωσης των Μαύρων Φρουρών και η αριθμητική ανάπτυξη των τελευταίων, άρχισαν να ενοχλούν μάλλον σοβαρά τους Μπολσεβίκους και τους συναδέλφους τους, τους Αριστερούς Σοσιαλεπαναστάτες, με τους οποίους μοιράζονταν την εξουσία εκείνη την εποχή. Και οι δύο ξεσήκωσαν στο κόμμα τους και στον κυβερνητικό Τύπο μια αισχρή και **ψεύτικη εκστρατεία εναντίον των Αναρχικών, κατηγορώντας τους με τέτοια θανάσιμα αμαρτήματα όπως κλοπές, ληστείες, αρπαγή και λεηλασία της περιουσίας των κατασχεμένων σπιτιών**, και επίσης ότι έδιναν καταφύγιο σε πολλούς κοινούς εγκληματίες και Λευκούς Φρουρούς, οι οποίοι τάχα είχαν διεισδύσει στις αναρχικές τάξεις. Ακολούθως, άρχισαν, λίγες μέρες πριν από την επιδρομή τους στους αναρχικούς, να κυκλοφορούν διάφορες φήμες μέσω του τύπου τους και άλλων μέσων που είχαν στη διάθεσή τους. Οι παράλογες φήμες έφεραν όλα τα σημάδια ότι ήταν προϊόν του Κρεμλίνου που

κατασκευάστηκε για την περίπτωση. Αυτές οι κατασκευές χρέωναν ότι οι αναρχικοί προετοίμαζαν ένα σχέδιο εναντίον της σοβιετικής εξουσίας με σκοπό να κατακτήσουν τη σοβιετική εξουσία.

Επίσης, κατηγορήθηκαν ότι το εν λόγω σχέδιο ήταν κανονισμένο για ορισμένη ημερομηνία και ότι το γεγονός έγινε γνωστό στις αρχές μέσω αξιόπιστων πηγών πληροφόρησης. Αυτός ο υπαινιγμός και η συκοφαντία προωθούνταν σταθερά από τους μπολσεβίκους, παρά την επίσημη άρνηση που έδωσαν οι αναρχικές εφημερίδες «Αναρχία» και «Γκόλος Τρούδα».

Στη Μόσχα οι αναρχικοί κατέλαβαν περίπου είκοσι πέντε ιδιωτικά σπίτια, αλλά δεν ήταν μόνο οι αναρχικοί που είχαν καταλύσει σε αυτά τα ιδιωτικά σπίτια. Στις περισσότερες περιπτώσεις οι αναρχικοί θα είχαν εργάτες να μετακομίζουν μαζί τους στα καταλημένα σπίτια. Όσον αφορά τα περιουσιακά στοιχεία που βρέθηκαν στα κρήρια, οι αναρχικοί είχαν συγκεκριμένο στόχο να προστατεύσουν τους θησαυρούς τέχνης που βρέθηκαν στα σπίτια αυτά. Έτσι, για παράδειγμα, η Ομοσπονδία ήταν η πρώτη που ανέλαβε, υπό την καθοδήγηση του Πίρο, την καταγραφή των θησαυρών τέχνης που βρέθηκαν στο σπίτι του Μορόσοφ. (Μορόσοφ, [Μορόζοφ] ιδιοκτήτης των κλωστοϋφαντουργείων, ένας από τους πλουσιότερους άνδρες της τσαρικής Ρωσίας). Η Ομοσπονδία έβαλε έναν φρουρό για να εξασφαλίσει την ασφάλεια όλων των συλλογών και στη συνέχεια, ενεργώντας από κοινού με τις Σοβιετικές και καλλιτεχνικές Υπηρεσίες της Μόσχας, μετέφερε τους θησαυρούς αυτούς στα αντίστοιχα μουσεία.

Αφού προετοίμασαν το έδαφος με τις εκστρατείες ψεμάτων, οι Μπολσεβίκοι αποφάσισαν να βάλουν τέλος με ένα μόνο χτύπημα στο αναρχικό κίνημα, του οποίου η ανάπτυξη στη Μόσχα και σε ολόκληρη τη χώρα έγινε επικίνδυνη γι' αυτούς. Ετοίμασαν και προχώρησαν στο κακοήθες σχέδιό τους ενδεχομένως παρακινούμενοι από την προβληματική ελπίδα να εξιλεωθούν στα μάτια της ευρωπαϊκής αστικής τάξης, καταστρέφοντας τις αναρχικές οργανώσεις. Στη συνέχεια αναφέρθηκε ότι η νίκη επί των αναρχικών ακολουθήθηκε από την άνοδο του ρωσικού ρουβλιού στα ευρωπαϊκά χρηματιστήρια.

Στη Μόσχα υπήρχαν επίμονες αναφορές εκείνη την εποχή ότι, κατά τη διάρκεια μίας ολόκληρης εβδομάδας, ο Τρότσκι συνέχιζε να βγάζει φιλιπικούς στα αποσπάσματα του Κόκκινου Στρατού που βρισκόταν στο Κρεμλίνο, για τον αναρχισμό και τους αναρχικούς, σε μια προσπάθεια να τους εξαγριώσει εναντίον τους.

Όταν όλα ήταν έτοιμα, οι αρχές άρχισαν την επίθεσή τους. Τη νύχτα της 12ης Απριλίου 1918, τα στρατεύματα άρχισαν να πλησιάζουν στα ιδιωτικά σπίτια που έμεναν οι Αναρχικοί. Τα στρατεύματα ήταν οπλισμένα με πολυβόλα και κανόνια. Η τακτική τους συνίστατο στο να περικυκλώνουν κάθε σπίτι και στη συνέχεια να το παίρνουν με επίθεση. Σε μερικές περιπτώσεις, όταν ξυπνούσαν από το θόρυβο, οι κάτοικοι κατάφερναν να αυτοσχεδιάσουν κάποια αντίσταση. Οι αναρχικοί δεν ήξεραν καν αν οι επιτιθέμενοι ήταν οι κυβερνητικές δυνάμεις ή οι Λευκοί Φρουροί, όταν τους δόθηκε η απαίτηση για παράδοση. Εκείνοι που παραδόθηκαν μεταφέρθηκαν στο Κρεμλίνο. Όταν συνάντησαν άρνηση παράδοσης, οι επιτιθέμενες δυνάμεις έπλητταν τα σπίτια με εντατικά πυρά από πολυβόλα και κανόνια. Ιδιαίτερα μεγάλη ήταν η ζημιά που προκάλεσε αυτός ο βομβαρδισμός σε τρία σπίτια: το αρχηγείο της Ομοσπονδίας, «Ντομ Ανάρτσια», το σπίτι των «Άμεσων Σοσιαλιστών», στο Ποβάρσκαγια και το σπίτι της αναρχικής ομάδας Ντόνσκαγια που βρισκόταν κοντά στο μοναστήρι Ντονσκόι. Τα πρώτα δύο σπίτια δεινοπάθησαν πολύ λιγότερο από το τρίτο, αν και σημαδευτήκαν με λίγες τρύπες από τις βολές των κανονιών.

Οι εργάτες που ξαφνιάστηκαν στο σπίτι της «ομάδας Ντόνσκαγια» σκέφτηκαν ότι η επίθεση έγινε από Λευκο-Φρουρούς. Αντιστάθηκαν με μανία με αποτέλεσμα το σπίτι να υποστεί σοβαρές ζημιές. Το κροτάλισμα των πολυβόλων και οι κανονιοβολισμοί διάρκεσαν μέχρι την αυγή. Η πόλη καταλήφθηκε πρακτικά κατά τη διάρκεια της νύχτας από έναν έκφυλο απειθάρχητο όχλο Λετονών στρατιωτών του Κόκκινου Στρατού, οι οποίοι επηρεάστηκαν από τους Μπολσεβίκους εναντίον των Αναρχικών. Σταματούσαν τους περαστικούς και τους υπόβαλαν βάνουσα σε έρευνα και μερικές φορές σε σύλληψη. Έτσι, για παράδειγμα, επιτέθηκαν σε μέλη του συντακτικού προσωπικού της «Γκόλος Τρούντα» που επέστρεφαν από το γραφείο τους. Στους Ζαβπρέζνεφ, Γιαρτσουκ (και οι δύο έγιναν κομμουνιστές) και ο

συγγραφέας αυτών των γραμμών [Μαξίμοφ]. Κανένας από αυτούς, μέχρι τη στιγμή της κράτησής τους, δεν γνώριζε τι συνέβαινε στη Μόσχα εκείνη τη νύχτα. Η αναρχική τους ταυτότητα αποκαλύφθηκε, οι στρατιώτες άρχισαν να τους σπρώχνουν μακριά σε στρατώνες. Ήταν μόνο η αυτοκυριαρχία και η ψυχραιμία που έδειξε ένας από τους κρατούμενους που τους έσωσε από το λιντσάρισμα.

Το πρωί το έγκλημα που διέπραξε η μπολσεβίκικη «Επαναστατική» κυβέρνηση, έφερε κατεστραμμένα σπίτια, αφήνοντας με το στόμα ανοικτό πλήθη από καλοβαλμένους αργόσχολους. Αλλά η κυβέρνηση επεφύλασσε πολλά περισσότερα για τους αναρχικούς. Οι συλληφθέντες σύντροφοι βρέθηκαν σε άσχημες συνθήκες και αντιμετωπίστηκαν με τον πιο προσβλητικό τρόπο. Απειλές για εκτέλεση και η λεκτική κακοποίηση είχαν συσσωρευτεί επάνω τους, ενώ δόθηκαν φυσικά χτυπήματα με τουφέκια. Αλλά αυτό δεν ήταν όλο.

Αφού η κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι η εκστρατεία είχε αναληφθεί όχι εναντίον αναρχικών, αλλά εναντίον «ληστών» και «Λευκο-Φρουρών» που φορτώθηκαν στο αναρχικό κίνημα, χωρίς το τελευταίο να μπορεί να απαλλαγεί από αυτούς, έπρεπε να προσκαλέσει τα θύματα των ληστειών και να αναγνωρίσουν τους «ληστές». Και έτσι άρχισε να συρρέει ο αστικός συρφετός. Το αποτέλεσμα αυτής της «δημόσιας αναγνώρισης» από τους εχθρούς των επαναστατών εργατών ήταν θλιβερό στις επιπτώσεις τους. Μεταξύ των «ανανωρισμένων ληστών» υπήρχαν πολλοί παλιοί επαναστάτες όπως ο Χοντούνοφ, ο Κνιάσιεφ και άλλοι. Άλλοι ήταν απλώς συνηθισμένοι εργάτες με τις συζύγους τους που είχαν λάβει κατάλυμα στα σπίτια που κατασχέθηκαν από τους Αναρχικούς. Μερικοί από τους περαστικούς που έτυχε να συρθούν κατά τη διάρκεια της αναταραχής χαρακτηρίστηκαν επίσης ως «ληστές». Διακεκριμένοι αναρχικοί αφέθηκαν σύντομα, αλλά οι άλλοι κρατήθηκαν. Η βάρβαρη μεταχείριση των φυλακισμένων έφτασε στο μέγιστο δυνατό βαθμό στη δολοφονία του Χοντούνοφ, τάχα στην προσπάθεια του τελευταίου να δραπετεύσει.

Αναρχικά έγγραφα απαγορεύτηκαν. Η Αναρχία, η «Σβομπόντναγια Κομμούνα» (Η Ελεύθερη Κομμούνα), η αναρχο-συνδικαλιστική εφημερίδα Γκόλος Τρούντα, της οποίας η πρωινή έκδοση βγήκε από το τυπογραφείο πριν τεθεί σε ισχύ η απόφαση αναστολής, αναγκάστηκε να κλείσει την επόμενη μέρα. Μια περίοδος αριστερής τρομοκρατίας καθιερώθηκε. Το κύμα του πογκρόμ σάρωσε όλη τη Σοβιετική Ρωσία. Παντού ο ίδιος τρόμος επαναλήφθηκε, μόνο σε μια μικρότερη κλίμακα.

Το χτύπημα ήταν καλά στοχευμένο και καλά συγχρονισμένο. Δόθηκε πριν το αναρχικό κίνημα να είχε το χρόνο να κρυσταλλωθεί. Ήταν ασταθές, ακόμα στο στάδιο της γέννησης –του αυτοπροσδιορισμού. Δεν είχε βρει ακόμα πλήρως τον εαυτό του, δεν είχε στερεοποιήσει το εσωτερικό του περιεχόμενο και δεν είχε δυναμώσει οργανωτικά μέσα και έξω από τα εργοστάσια και τα χωριά της χώρας. Το κίνημα δεν είχε το χρόνο να διαμορφώσει τον εαυτό του ως μια ξεχωριστή σαφή εθνική οργάνωση με καθορισμένες αρχές, όταν ο απροσδόκητος τυφώνας του κυβερνητικού τρόμου όρμησε πάνω τους. Η τρομοκρατική πρακτική που οι μπολσεβίκοι υιοθέτησαν σταθερά από εκείνη τη στιγμή αποδείχθηκε πολύ ισχυρή για ένα μη στερεοποιημένο κίνημα. Η τρομοκρατική πολιτική σχεδόν κατέστρεψε αυτό το κίνημα, καθιστώντας αδύνατη την περαιτέρω ύπαρξή του.

Οι αναρχικές δραστηριότητες μειώθηκαν σημαντικά ως αποτέλεσμα των κυβερνητικών πογκρόμ. Οι ομάδες είχαν διαλυθεί και ήθελαν πολύ καιρό πριν να αναδιαμορφωθούν οργανωτικά. Παρέμειναν μερικά άτομα που συνέχισαν την αναρχική τους προπαγάνδα στα εργοστάσια και στους σιδηροδρόμους όπου η αναρχική επιρροή εξακολούθησε για αρκετό καιρό. Πέρασε περισσότερο από ένας μήνας πριν η Ομοσπονδία ανακάμψει από το κυβερνητικό χτύπημα, καταφέροντας τελικά να ξεκινήσει εκ νέου το επίσημο όργανο της “Anarchia” (Αναρχία).

Το παράδειγμα της Μόσχας ακολουθήθηκε στην Πετρούπολη και άλλες επαρχιακές πόλεις, και μετά από αυτό εκδόθηκε μια επίσημη εντολή από την Επιτροπή Εσωτερικών Υποθέσεων σε όλα τα κατώτερα όργανα της, που τα υποχρέωνε να **διαλύσουν το αναρχικό κίνημα** με τον ίδιο τρόπο που έγινε στη Μόσχα.

Ήδη το 1917 ο **Λένιν** έγραψε στην «Επιστολή προς τους συντρόφους», που εμφανίστηκε στις 17 Οκτωβρίου 1918 (σελ. 283, τόμος 14, «Έργα του Λένιν», Μόσχα, 1923): «Είναι σχεδόν η ομόφωνη γνώμη όλων, ότι η **κύρια διάθεση των μαζών αγγίζει τα όρια της απελπισίας και ευνοεί την ανάπτυξη του αναρχισμού**».

Αυτή η διάθεση δεν υπέστη καμία αλλαγή από τότε, και τώρα, μετά την επανάσταση του Οκτωβρίου, εξακολουθεί να είναι απελπιστική. Επιπλέον, υπήρξε η εκτεταμένη δυσαρέσκεια με τη συνθήκη ειρήνης του Μπρεστ-Λιτόφσκ. Σχεδόν όλοι οι αναρχικοί αντιτάχθηκαν στη συνθήκη αυτή, ευνοώντας έναν επαναστατικό πόλεμο άμυνας εναντίον των γερμανο-αυστριακών στρατευμάτων. Και μετά από την Οκτωβριανή επανάσταση όταν τα γερμανο-αυστριακά στρατεύματα άρχισαν να προχωρούν στο έδαφος της επαναστατικής Ρωσίας, δημιουργήθηκε αυθόρμητα μια κίνηση άτακτων (σχηματίστηκε με τη συναίνεση της κυβέρνησης, αλλά όσον αφορά τους περισσότερους, σχεδόν ανεξάρτητη από αυτήν), με σκοπό να πολεμήσουν τους εισβολείς. Η κίνηση αυτή αυξήθηκε μετά την πρώτη αποτυχία των ειρηνευτικών διαπραγματεύσεων, όταν ο Τρότσκι έριξε την περίφημη φράση «Ο πόλεμος τελειώνει, αλλά η ειρήνη δεν έχει υπογραφεί». Οι αναρχικοί εκδήλωσαν πυρετώδη δραστηριότητα στην οργάνωση των αντάρτικων αποσπασμάτων. Μετά από την ειρήνη των Βρεστ, όμως, αυτά τα αποσπάσματα άρχισαν να αντιμετωπίζονται από τους Μπολσεβίκους με μια αυξανόμενη αίσθηση ανησυχίας. Θεωρήθηκαν ως δυνητικά επικίνδυνα από πολλές απόψεις. Πρώτον, μπορεί να διαταράξουν την ειρήνη με αδικαιολόγητη δράση στην πρώτη γραμμή. δεύτερον, οι αναρχικοί άτακτοι θα μπορούσαν να βάλουν ένα εμπόδιο (το οποίο πράγματι έκαναν σε κάποιο βαθμό) στη δικτατορική πολιτική των μπολσεβίκων. τρίτον, ενδέχεται να έχουν διεγερτικό αποτέλεσμα στην ανάπτυξη του αναρχικού κινήματος σε ολόκληρη τη χώρα, γεγονός που θα είχε σαν αποτέλεσμα την επέκταση της επιρροής του όχι μόνο στις πόλεις αλλά και στα χωριά (όπου οι αναρχικοί ήταν σχεδόν άγνωστοι). τέταρτον, φαίνονταν επικίνδυνα σαν ένοπλες δυνάμεις στα χέρια ενός άλλου πολιτικού κόμματος που, παρά την έλλειψη οργάνωσης σε εθνική κλίμακα, περιείχε την πιθανή απειλή μιας άλλης αναστάτωσης. Αυτά ήταν τα βασικά κίνητρα που ενεργοποίησαν **την κυβέρνηση στην πορεία της να συντρίψει τις αναρχικές οργανώσεις**. Σίγουρα δεν ήταν «ληστεία». Η ληστεία και οι άλλες συκοφαντίες που φέρονται στην επίσημη έκθεση ήταν απλά μια εύκολη δικαιολογία που χρησιμοποιήθηκε για να καμουφλάρει τους πραγματικούς σκοπούς των μπολσεβίκων.

Τη μετάφραση έκανε από τα αγγλικά ο Σωτήρης Παπαδημητρίου από το site: <https://www.katesharpleylibrary.net>